

Allah Seni Seviyor mu?

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Hepimiz gözlerimizle görüyor, çevremizi hatta bütün dünyayı aynı anda izliyoruz; enteresan biçimde, Âdem aleyhisselamdan günümüze gelinceye dek örneği görülmemiş hâlde dünya, kendini insanlara cazip şekillerde sunmaktadır.

Günümüzden yüz sene önce bir dönümlük yerden yüz kilo buğday alınabiliyorduydu şimdi bir ton verir oldu. Elli kilo yetişir veya yetişmez denen ağaçtan elli kasa kiraz çıkabiliyor. İnsanoğlu araba, tekerlek, motor kelimelerini bile bilmezken şimdi uzayın ücra yerlerine keyif için yolculuk etmeyi konuşuyor. 'Harçlık' denen, cebinde beş-on kuruş bulunması seviyesinden söz ettiği günlerden sonra neredeyse çocukların bile maaşa bağlanacakları bir zamana geldik. Haramların neredeyse helal gibi algılandıklarını söylesek doğru olmaz; helalden bile cazip durumdadırlar.

Dünyanın bu şekilde kendini sunması, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in haber verdiği şeylerdendir. *"Sizin için fakirlikten korkmuyorum; dünyanın yeşilliği ve güzellikleriyle size açılmasından korkuyorum"* buyurmuştu. Bu açılma gerçekleşmiştir.

Dünyayı ve onun nimetlerinden istifade etmek için bizi yaratan Allah'tır. Dünyadan nasiplenmek esasen haram değil ama insana doğru açılınca ölçülerini kaybeden insanlar onu harama dönüştürmektedirler. Keşke dünyanın bu büyük açılımı daha iyi kulluk, kaliteli insanlık ve üstün Müslümanlık yaşama sebebimiz olsaydı ancak böyle olmamıştır. Dünyanın üzerimize doğru açılması bizi insanlığımızda ve Müslümanlığımızda adım adım geri çekmiştir. Ve kötülükler eşi-benzeri görülmemiş seviyede çoğalmış, insan katli adeta böcek katletmekten daha ucuz hâle gelmiş, fitneler başını alıp yürümüştür. Sonuçta İslam ve Müslüman garip hâle gelmiş hatta camiler dahi minarelerinin yüksekliğine rağmen gariplikten kurtulamamışlar ve yüksek minareleriyle kalakalmışlardır.

Müslümanlık, camide bile 'konuşulursa sıkıntı çıkarır' hâle gelmiş ve Müslüman olduğunu vehmeden insanlarda bile Allah'ın kitabındaki bazı ayetlerin zamanımıza uygun olup olmadığı sorusunu sorma cüreti türemiştir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hadislerine çoluk çocuk tarafından bile dil uzatılabilir olması gözle görülür biçimde önümüzdedir. Müslüman, Allah rızası için iş yaptığı veya bir genç kendini Rabbinin şeriatına adadığında 'aşırı gitmiş' kabul edilip adeta örgüt mensubu sayılmaktadır. Allah'ın hâkimiyetinden yalnızca mezarlıklarda söz edilmektedir. Toprağın altındakilerle ilgili söz hakkı, maden yataklarına gelince Allah'a ait olmayıp mezardaki ölümlere gelince olmaktadır.

Bu tabloyu, insanoğlunun ve Müslümanlığın geldiği; itilmiş, zararlı veya yok kabul edilen İslam manzarasını değerlendirdiğimizde Nuh aleyhisselamın oğluyla son konuşmasını hatırlıyoruz. Nuh aleyhisselam tufan başladığında oğluna, *"Bugün Allah'ın koruduğundan başka korunabilecek kimse yoktur, gel, iman edip gemiye gir"* dediğinde ondan *"Bir tepeye çıkarım, su beni boğamaz"* cevabını almıştı. Yüksek bir yerin onu Allah'ın azabından koruyabileceğini zannediyordu. Zavallı...

Günümüzde de insanlığın erimesi, dünyanın açılması, fitnelerin çoğalması, nimetlerin başımıza bela olması, dinimizin garip kalmasının adına bela, azap veya başka ne dersek diyelim; bütün bu süreçlerinde *"Allah'ın koruduğundan başka korunabilecek kimse yoktur."* Nuh aleyhisselam devrinde su ile gelen tufan, bugün internet ve ekonomi kılıfıyla gelen ve sadece şekli değişen bir afete dönüşmüştür. İnsanlık büyük bir açmazın içinde sıkıntı çekmektedir. İnsanlar kendi doğurdıkları

çocukların geleceğinden endişe etmekte, zaten bizatihi o çocuklar tarafından dünyalarının helak edilmesinden de korku duyarak yaşamaktadırlar.

Bir endişe, korku, stres bulutu içinde güya huzurlu ve mutlu hayatlar yaşıyoruz. Sonuçta kendi kendimizi aldatmaktan başka şey yaptığımız yoktur.

*

Aziz kardeşlerim,

Dünya denen muazzam büyüklükte şeyin avucumuzun içine sığacak kadar küçücük hâle geldiği ve eşlerimizle aramıza girdiği bu tufandan kurtulmanın tek çaresi, Allah'ın korumuş olmasıdır. Ancak Rabbimizin koruduğu kullar bu buhrandan kurtulabileceklerdir. Kıyamete doğru gitmekte olduğumuzu gözlerimizle görüyoruz. Hiç kimse kıyamete çok uzun yüzyıllar olduğunu söyleyemez. Kâfirler bile görüp yaşadıklarına bakarak artık dünyanın sonunun geldiğini düşünüyor, söylüyorlar. Müslümanlar olarak zaten böyle imanımız vardı ancak bir de bizim kıyamete yaklaştıkça fitnelerin, belaların ve sıkıntıların yoğunluğunun artacağını bilmemizden hareketle günümüzden yüz sene öncesine göre kademeli biçimde yükselen bir yakıcılık ve boğulma fırtınasının içinde bulunduğumuzu da görüyoruz. Her geçen sene bir öncekinden daha büyük dertler ve korkular getiriyor.

Öyleyse madem Müslümanız; bundan yüz, elli, on sene öncesine göre Allah'a sığınma ve ondan yardım dileme oranımız da miktar olarak artmalıdır. Dışarıdaki soğuk artmışsa içerideki ısıtıcının ayarını da yükseltmemiz gerekir. Soğukluk (olaylar) 20 derece (şimdiye göre az) iken buna göre ısı ayarı yapmış (Rabbimize yönelmiş) idik, soğuklar (dertler, olaylar) şiddetlendiğinde de ısı ayarını yükseltmeliyiz.

Müslümanlığımız ve takvalı hayatımız şimdiden elli sene önceye göre yani ne internetin ne sosyal medyanın olmadığı, çocukların anne-babalarına isyan etmeyi devlet garantisinde bilmedikleri bir zamana göre aynı kalır da daha takvalı, samimi, ihlaslı olmayı görev bilmezsek elli sene önce üşümeyenler gibi olamayız, biz üşürüz. Çünkü kıyamete doğru gidiyoruz ve bu gidiş esnasında belalar, dertler, korkular dozajını artırmaktadır. Artan kötülük karşısında Allah'a yakınlığımızın düzeyini hep aynı tutamayız.

Önceden beş vakit namaz belki yeterdi, şimdi buna ilave namazlar eşlik etmelidir. Eskiden günde üç sayfa Kur'an okumak yeterdi belki; şimdi bunu beş sayfaya çıkarmak lazımdır. Aksi takdirde kazandığımızı zannederken kaybetmemiz işten bile değildir.

Bu minvalde Müslümanlığımızı test edebileceğimiz ve ahirete doğru giden bir dünyada Müslümanlığı sürekli artıran bir tempoda olup olmadığımızı görebileceğimiz, Allah Teâlâ'nın emir-yasakları konusunda durumumuzun ne olduğuna dair en kestirme soru, "Allah beni seviyor mu?" ve cevabıdır.

Eğer Allah beni seviyorsa sorun biter. Çünkü ben de Allah'ı seviyorum. Ben onu seviyorum, o beni seviyor ise bunun ortada bulunduğu yer cennettir biiznillah. En büyük hedefimiz olan bu soru ve cevabı aradan çıkarabildikten sonra artık ölüm dâhil hiçbir olay bizi ne yıldırabilir ne aksatabilir olacaktır.

Allah'ın beni sevdiğini kul olarak nasıl bilebileceğim? Bunun için gece rüya mı görmem gerekiyor veya adı-soyadı belli bir listeden olanlar Allah'ın sevdiği kimseler midir? Allah belli bir mezhebin mensuplarını mı sevmektedir? Bir gayp konusu olan bu türden bilgiye açılacak soruların cevaplarını bilemeyiz, tıpkı ölümümüzün ne zaman gerçekleşeceğini bilemeyişimiz gibi. Fakat bizim sevgimiz gerçekse; düğün vakti değişmeyen, kredi almak akla girince ezilip büzülmeyen, sabredilmesi gereken yerde sabra yönelen, kadere teslimiyette itirazsız, ibadetleri yük olarak görmeden zevk ile yapan, sadaka vermeye gelince adeta kendi cebine giriyor gibi haz duyan bir Müslümansak Allah'ı seviyoruz demektir. Evvela bu *Allah'ı seviyorum* ifadesine vicdanen kendini inandıran kişi yolunu bulmakta

şaşkınlık yaşamaz. Kur'an-ı Kerim'in "Allah sabredenleri sever", "Allah tövbe edenleri sever", "Allah abdestte titizlik gösterenleri sever" gibi açıklamalarına, o sevgiye layık olabilmek için hassasiyet gösteren biri iyi gidiyor demektir. Sevginin garanti olduğu bilinemezse de gidilen yolla ilgili işaretler görülebiliyordur.

Ahmed bin Hanbel ve Hâkim'in rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Enes radiyallahu anh, Allah'ın kulunu sevmesi ile ilgili önümüze aydınlatıcı bir bilgi naklediyor. Her mümin, hasta ziyaret etmekten tutalım da dua etmek için seccadenin başına geçmeye kadar Allah rızası için yaptığı bütün davranışlarında bu doğrultuda olup olmadığı, yani 'Allah beni seviyor mu?' sorusunun cevabına ulaşabilmek üzerine bilgi edinebilir:

"Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kalabalık bir sahabi grubuyla yürüyordu. Yolda bir çocuk oynamaktaydı. Çocuğun annesi, kalabalığın çocuğa doğru gelmekte olduğunu görünce koşarak onu almak üzere 'yavrum yavrum' diye bağırdı ve çocuğu alıp yoldan dışarı çıkardı. Bu manzarayı seyreden sahabiler dönüp Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme şöyle dediler: 'Ya Resûlallah, şu sahneyi gördünüz mü? Bu kadın bunca sevdiği çocuğu hiç ateşe atar mı?'

Efendimiz aleyhisselam 'hayır, atmaz' buyurdu ve şöyle devam etti: Allah da sevdiği kulunu ateşe atmaz."

Sevmek dediğimiz, Allah'ı sevmek, aslına bakılırsa her Müslüman için gayet sıradan ve normal biçimde varlığı itiraf edilebilecek bir şeydir. Hiçbir mümin, faizi ekmek-peynir gibi yiyenler bile Allah'ı sevdiğini söylemekten erinmez. Sağlam veya sakat, öyle veya böyle, bir şekilde Allah sevgisi herkesin içinde var denebilir. Fakat esas önemli tarafı diğeri, yani Allah'ın kulunu sevip sevmediğidir. Çünkü o severse kulun da sevdiğini kabul etmiş olacaktır. Aksi takdirde yalan yere sevgi kimsenin karnını doyurmaz.

Sıralayacağımız konular bir kulu Allah'ın sevip sevmediği bilgisine neredeyse yüzde yüz oranında erişebilmeyi sağlayan işaretlerdir. Lâkin yukarıdaki gibi bir kere daha altını çizelim ki böyle bir bilgiye tam ve kesin olarak sahiplik mümkün değildir çünkü gayp bilgisidir. Ölünce herkes bu bilgiye, Allah beni seviyor mu, sorusunun cevabına erişecek ama artık cevap uğrunda çalışma fırsatı da elden kaçmış olacaktır.

Allah'ın bizi sevip sevmediğini anlamanın işaretlerinden;

1- Allah eğer bir kulunu seviyorsa ona, iman etmenin yollarını açar ve peygamberinin peşine sürer onu. Salih ameller yapmayı kolaylaştırır. İman nasip eder, peygamberine sevdalandırır ve salih amel yaptırır. Bu ilk maddenin üç ayaklı yapısı yoksa kimse için Allah'ın onu sevdiğinden söz edilemez.

2- Bir kulunu sevdiğinde Allah, o kulunu fitnelerden korur. Fakat fitne olmaz değil, olur. Peygamber aleyhisselamın ve ashab-ı kiramın devirlerinde de fitneler yaşanmıştır. Fitne yağmur gibi bir şeydir; dert gelir, evde huzursuzluk olur, ticaret iyi gitmez, kuraklık olur, deprem korkutur, yangın olur, düşman istilası yaşanır... geldiğinde yağmur gibi herkese gelir bunlar da ama Allah, sevdiği kulunu fitnelere harcatmaz.

Peygamber aleyhisselatu vesselamın zamanında dahi "Peygamberin sünnetinin ne önemi var, biz Kur'an'a sarılırız" diyen fitnebazlar olmuştu ama ashab-ı kiram böyle bir şeyi hiç duymamış gibiydiler. Fitne vardı ama Allah onları sevdiği için fitneden korudu, tıpkı yağmur yağarken şemsiyesini tutan birinin ıslanmaması gibi. Allah'ın sevdiği kulların mesela çocuğu düşüp ölebilir; ancak o kullar bu belaları bile Allah'a muhabbetle yürümenin fırsatı olarak görürler. Sevmediği kulunda ise bela, yakıp kavuran bir şeye dönüşür. Nuh aleyhisselam gibi büyük bir peygamber çocuk kahrı çekmiş, İbrahim aleyhisselam gibi büyük peygamber ise baba kahrı çekmiştir; gelin görün ki bu fitneler onların değerini düşürebilecek etkiler göstermemiştir.

Fitneler mutlaka olacaktır ama fitnelerde eriyip gitmemek Allah'ın sevdiği kullarına nasip olur. Allah'ın sevgisini hak etmeyen kula ise korunmak nasip olmaz. Böylece sevilen kullara hem ibadetler ve hayırlı işlerle cenneti kazanmak mümkün olur hem de fitneler onların faydaya dönüştürebildikleri bir araca dönüşür.

3- Allah bir kulu seviyorsa onu ahlakı güzel insan yapar. Haşin, sert, yanına yanaşılmaz, bakınca ürküten, kaplan bakışlı değil; merhametli, teennili, huzurlu, sabırlı, sinirlendiğinde bir kenara çekilen ve dönünce hiçbir şey yokmuş gibi davranabilen, insanlara karşı nazik ahlaklı biridir o. Eşine sorulduğunda 'dünyanın en iyi insanı' cevabı alınır böyle kişi için. Çocukları ona hüsn-i şahadet eder. Beraberindekiler onu bir gün görmeseler özlerler, ahlakından dolayı.

Allah'ın böyle insanı sevdiğini Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in hadis-i şerifinden anlıyoruz: *"Kıyamet gününde müminin terazisine konan en ağır şeylerden biri ahlaktır."*

Ama ciddiyet, ahlaksızlık değildir. Ömer radiyallahu anhu daima sert biliriz; o daha çok ciddiydi.

4- Allah bir mümini seviyorsa ona, insanlara hizmet etme ve karşılıksız iyilik yapma, derdi olanların derdini çözmek için yardımcı olma zevki verir. Tatil gününde bile sabah erkenden kalkıp birinin problemini çözmek için evden çıkabilir o. İnsanlara iyiliğinin dokunması, bir insan için Allah'ın ona hayır kapılarını açtığına göstergesidir.

5- Allah sevdiği kulunu haramlardan korur. O kul haramı adeta istese bile yapamaz, bir engel çıkar. Bunu da hadis-i şerifler sayesinde bilebiliyoruz. Öncelikle kişi, Rabbinin emrettiğini bilerek farzlara sarılır. Sonra nafil ibadetlerden yapabildiklerine azimli olur. Sonrasını Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Allah Teâlâ'nın şöyle buyurduğunu haber vererek öğretiyor: *"O kulum nafileleri yaparak öyle bir noktaya gelir ki kulumun tutan eli, gören gözü, duyan kulağı ve yürüyen ayağı olurum."*

Bu ne demektir?

Yani Allah, o kişinin organlarını kontrol edenin artık kendisi olduğunu buyurmaktadır ki bu da yanlış iş yapmak konusunda kısıtlandığını gösterir insanın. Öyleyse Allah'ın kulunu sevmesi, onun haramlara kaymasını engelleyerek gerçekleşmektedir.

6- Allah'ın sevdiği kul dua etmekten zevk alır. Dualarının kabul olduğunu da hisseder. Çünkü dua bir iletişimdir; kul ses verdiğinde Allah da sese cevap verir. Ayet-i kerimesinde *"Dua etsinler, cevap vereyim"* (Bakara suresi, 186. ayet) buyurması da bundandır. Yalnız 'dua etmek' ile kastettiğimiz ramazan-ı şerif gelince ellerini bir kere, çocuğu hastalanınca da bir kere daha ellerini açıp yalvarmak değildir. Bu dua değildir. Dua, kontağa denir. Gece kalkıp yalvarırsın, namazlardan sonra dakikalarını ayırırsın, tefekkür edebildiğin bir yere özellikle gidip orada dua edersin, Kur'an okuyup bir daha edersin, hatim okuduktan sonra özellikle edersin, Arapçası-Türkçesi, ayeti-hadisi... Dua bir atmosfer meselesidir.

7- Kul yemeyi-içmeyi hatırladığı gibi tövbeyi de hatırlayacaktır. Sık sık tövbeyi hatırlamak Allah'ı hatırlamak ve cehennemden korkup cennet umuduyla yaşamak anlamına gelir. Ne kadar tövbe, Allah'a o kadar yakınlıktır. Tövbe edecek bir şey bulamayan, olmadığını düşünen de ilk önce bu düşüncesinden tövbe edecektir. İstiğfar edecek bir şeyi olmadığını zanneden, Peygamber aleyhisselamın *"Ben Allah'a günde yetmiş kere istiğfar ediyorum"* hadisini zihninden hiç çıkarmamalıdır. Hâlbuki onun tövbe edilecek ne günahı vardı?

Allah'ın büyüklüğü ve azameti karşısında cıvıllığımız ve acizliğimiz, namazda Kâbe'nin dibindeymiş gibi heyecanlanamayışımız en önce tövbe edilecek şeylerdendir. Boş geçirilen vakitler tövbeye adaydırlar.

8- Maide suresinin 54. ayetinde Allah kimleri sevdiğini çok net buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

“Ey iman edenler, siz dininizden dönecek olsanız bu Allah’a bir zarar vermez. Allah başka bir millet getirir, onlar Allah’ı sevdikleri gibi Allah da onları sever. Onlar müminlere karşı merhametlidirler, kâfirlere karşı güçlüdürler. Allah yolunda cihat ederler ve kınamanın etkisinde kalmazlar...”

Öyleyse Allah’ın sevdiği müminler;

- Müminlere karşı alçakgönüllü, mümine horozlanmayan
- Kâfire karşı dik ve tavizsiz
- Cihadın hakkını veren ve her ne türlüyse cihadı yapan
- Kimsenin kınamasından, propagandasından etkilenmeyen müminlerdir.

Karısının/kocasının önünde cellat, abdestsiz birinin önünde beyefendi/hanımeferdi olan kişi anlaşılıyor ki Allah’ın sevgisinden uzak bir vadededir.

9- Kıyamet günü Rabbimiz, *“Benim için birbirini sevenler nerede, gelsinler”* buyuracağını haber veriyor. Aradaki ilişkiyi paranın belirlemediği, akrabalıktan ötürü mecburî olmayan; sadece şeriatımız aynı olduğu için muhabbet besleyip beraber çay içmekten keyif aldığımız bütün kardeşlerimiz Allah’ın bizi sevme sebepleridir.

Rabbimiz böyle, birbirini onun rızası için sevenler hakkında *“Onları sevmek bana vaciptir”* buyuruyor, yani muhakkak seveceğini bildiriyor.

10- Allah’ın seni sevmesini istiyorsan ona kavuşmak diye bir hasretin olmalıdır. Hem Allah’ı çok sevmek hem de dünyada verilse üç yüz senelik daha ömür sürmek sevdası bir arada gitmez. Evet, bir namaz daha fazladan kılmak için bir saat, bir umre daha yapabilmek hasretiyle bir sene daha yaşamak arzusu olur müminin; ama Allah ona hasret kalan kullarını sevmektedir. Bu daima belirleyicidir.

11- Salih işleri yaparken süreklilik sağlamak karakter hâline gelmelidir. Mesela her ay maaşından belli bir kısmı sadaka olarak ayırmak ve bunu yirmi senedir aksatmamak bir salih ameldir. Veya her gün yatmadan önce Yasin suresini mutlaka okumak da bir salih ameldir, bunu aksatmadığı âdeti hâline getirmek esastır. İşe gitmeden önce çocuklarına muhakkak Allah korkusunu unutmamayı nasihat etmek de sayısız örneklerden biridir.

Bunları sürekli yapıyor, kendisi için âdet hâline getiriyor olması da Allah’ın o kula, yaptığı işte sürekli olmasını nasip etmek yoluyla ikramıdır. Çünkü Rabbimiz az da olsa sürekli hâle getirilmiş salih ameli sevmektedir, saman alevi gibi birden parlayıp bitiveren değil. Öyle olacak yerde çıra gibi az da sürse devamlı olan iş daha hayırlı görülmüştür.

Saydığımız bu işaretlerin bulunduğu kuluna Allah bir de hüsn-i hatime nasip eder. Yani güzel bir ölüm... O kul ya şehit olarak ya şehit hükmünde olacağı bir konumda ya da imrenilecek başka durumlarda ölür. Rabbimiz hepimize bunu nasip etsin.

Sayılan maddeler bizde tastamam varsa hemen Rabbimize şükretmeli, yoksa tek tek kazanmak için çalışmaya hemen başlamalı, eksiklerimiz söz konusuysa da tamamlamak için hiç vakit kaybetmemeliyiz.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.